

Kateřina
Blařková

TIFANA, dcera Měsíce

Kateřina Blařková

TIFANA, DCERA MĚSÍCE

Copyright © Kateřina Blažková, 2024

Editor © Josef Pepson Snětivý, 2024

Cover & Layout © Nakladatelství ČAS, Alena Šulcová, 2024

© Nakladatelství ČAS, www.nakladatelstvicas.cz, 2024

ISBN 978-80-7475-464-7

1. 2400 n. l. Měsíc (AITKEN) – Tifana

„Tifano!“

„Ano, mami,“ otočila jsem se za známým hlasem neochotně, protože jsem tušila, co uslyším.

„Ať tě ani nenapadne vystrčit zítra nos!“

„Neměj obavy,“ ujistím ji horlivě. „Zůstanu dole v bezpečí.“

„Neriskuj, dcero,“ varovala mě.

„Dobře,“ přitakala jsem. „Argonový opasek však v úkrytech bývá, že?“

„Ano. Stát se může cokoli,“ přikývla matka tiše. „Proč se ptáš? Doufám, že nemáš nic nekalého za lubem.“

„Samozřejmě, že ne. Jen jsem chtěla mít jistotu.“

Chvíli si mě nedůvěřivě prohlížela, protože dobře věděla, že mě Modrobílí fascinují. Toužila jsem se o jejich světě dozvědět co nejvíc. Bohužel jediný, kdo byl ochotný se o nich bavit, byla prababička. Proto jsem dnes tolik spěchala. Chystala jsem se ji navštívit v její jeskyni. Byla sice moc šťastná, že mě vidí, jenže vyprávět nechtěla nic. Prý jsem její historky slyšela mnohokrát. Ale přemluvila jsem ji.

„Byla jsem schovaná v osobním izolačním krytu a pozorovala je mésohledem. Neviděla jsem na ně však tak dobře, jak jsem si ve svém mládí a naivitě představovala. Mésohledy tenkrát neměly ani zdaleka dnešní úroveň. Chvíli jsem váhala. Ale pak ve mně cosi rozhodlo. Přes veškeré zákazy a varování jsem si vzala argonový opasek, vylezla z úkrytu a opatrně vykoukla ven. Stáli několik metrů ode mě. Vydala jsem se k nim. Nakonec jsem se ocitla docela blízko jejich skupinky.“

„Jak tenkrát vlastně vypadali?“

Prababička se plaše rozhlédla kolem sebe, jestli někdo náhodou neposlouchá. Zbytečně. Její vyprávěnky už kromě mě nikoho nezajímaly.

„Tak babi,“ dotírám dál.

„Byla to lesknoucí se monstra. Chladná a nepřátelská stvoření. Jejich hlavy mi připadaly jako zrudně odpudivé masky bez očí. Jeden z nich si mě všiml. Otočil se mým směrem. Vykročil. Zpočátku váhavě, ale pak nebylo pochyb, že míří přímo ke mně. A ostatní ho následovali. Bylo zle. Došlo mi, že pokud okamžitě neuteču a neschovám se, zahubí mě. Cítila jsem to velice zřetelně. Bez milosti mě chtěli zlikvidovat.“

„A jak to bylo dál?“ napjatě vyzvídám.

Prababička si však tuto fázi příběhu zřejmě moc nepamatuje. Nebo mi záměrně líčí její průběh pokaždé jinak.

„Letěla jsem jako vítr nad povrchem nejvyšší možnou rychlostí, kterou vyvinul mozek s příkazem mého těla, a zmizela jim,“ oznámila teď sebevědomě. „Utekla jsem před nimi zpátky do bezpečného krytu. Tak to bylo, děvenko moje.“

Jako by do mě uhodil méský střep! Co to dnes vykládá?! Než jsem však stačila zareagovat, pokračovala.

„Víš, že ti z našeho rodu, kteří mají Dar, tento způsob plutí ovládají (na rozdíl od obyčejných Mésanů) i na povrchu. Nejenom v tunelech. Tam je to snadné. Ale povrch Mésu je něco jiného,“ prababička se významně odmlčela. „Nikdy bych se ven neodvážila, nebýt si jistá, že jim dokážu díky Daru utéct. Jedná se o velmi cenný Dar, který se v plné síle neprojevil už generace. Ani u mě ne. Mám ve skutečnosti jeho pouhý zlomek.“

„Počkej, babičko, minule jsi vyprávěla, že jsi před nimi stála jako uhranutá a nebyla schopna pohybu, zatímco se stále víc a víc přibližovali. Až těsně ve tvé blízkosti se konečně zastavili. Tvrдила jsi, že jste si dlouho hleděli vzájemně do očí!“ zvolala jsem konečně rozčarovaně. Nevěnovala jsem prázdnou pozornost jejímu řečnění o výjimečných schopnostech Daru. Nezajímalo mě to. Předchozí příběh se mi líbil víc. Chtěla jsem vědět, zda tato verze zůstane platnou i dnes. Ale prababička mě zklamala.

„Vždyť žádné oči neměli,“ řekla skoro hněvivě, „tak si nevymýšlej.“

„Vzpomeň si,“ hlesla jsem zoufale, „přesvědčovala jsi mě, že za těmi maskami jsi náhle jejich strašidelné oči spatřila. Byl to jen okamžik, ale přesto ti stačil, abys k nim odeslala myšlenku, aby ti neublížili. A oni porozuměli. Pokynula jsi jim na rozloučenou v podivném chvilkovém souznění. Stali se z vás přátelé.“

Prababička se zatváří lehce zmateně a pak se zlobně přesype.

„Jsou nebezpeční, a už se neptej! Nikdy je nechtěj fyzicky kontaktovat. Nezahrávej si s nimi, Tifano! Raději si přeř, aby sem už konečně přestali létat,“ odbude mě.

Zachmuřím se. Mé gabro se trápí.

Prababička nemá ráda, když spatří smutek v mých přesypech.

„Představují velikou hrozbu, děvče,“ dodá proto smířlivě. „Věř mi.“

Ale já jí nevěřím.

Nebojím se jich.

Naopak.

Já na ně čekám. Je mi konečně dvacet tisíc přesypů dlaní. Mohu je tak vidět poprvé v přímém přenosu zde u nás. Je mi to dovoleno. Rada zkušených měla nejedno zasedání, v němž rokovala o možném věkovém limitu, kdy nebude mladým Mésanům přímý pohled na ně škodit. Teprve nedávno se shodli. Oddechla jsem si. Mnoho pamětníků hlasovalo pro vyšší věkovou hranici.

A já už byla tolik netrpělivá...

Nebudu je však pozorovat pouze mésohledem z bezpečí izolační kabinky. Nestačí mi to!

Přestože dnešní mésohledy jsou již na zcela odlišné úrovni, než byly za mladých prababiččiných dob. Ne, já se s nimi setkám přesyp v přesypu. Neuteču. Zkusím k nim připlout co nejbliže.

Ještě nemám zcela jasno, jak celou věc provedu, ale najdu způsob, jak si poradit.

A nikdo mi v tom nezabrání!

Ani matka.

Ani otec.

Ani bratři.

Ani celá naše komunita.

A už vůbec ne Rada zkušených!

Pozoruji často jejich planetu. Klenot. Je modrá a bílá. Září z Mésu jako drahokam. Přitahuje mě. Vábí...

Často přemýšlím, jak asi oni vidí náš Més.

Jsou pro nás zakázaní.

Jsou tabu.

Protože jsou zlí.

Dělají hrozné věci. Zabíjejí se navzájem. Připravují o život a mučí i jiné rasy, další živé tvory. Požírají je!

Ale já jsem přesvědčená, že všichni hrozní nejsou. Jednou jsem na zdi v síni komunity zahlédla fragment scény, na který jsem nedokázala zapomenout. Požádala jsem proto svého nejstaršího bratra, aby mi ze zdi v síni komunity obraz zkopíroval a uložil jeho příběh na zeď mého pokoje. Nemusela jsem Tena prosit dlouho. Všichni mí bratři rádi vyjdou vstříc mým přáním. Jsou moc hodní. Ten se neptal na důvod mého požadavku. Prostě to udělal. A já tak získala každodenní přístup k příběhu, který mě donutil přemýšlet...

Nejdřív jsem mu nerozuměla. Zpočátku se mi pouze líbil něžný tichý hlas Modrobílého a podivně roztomilý tvoreček v jeho náručí. Tak říkáme obyvatelům jejich planety. Modrobílí. Ale ve skutečnosti takoví

vůbec nejsou. Nepodobají se nám. Jsou podivně, strnule ořkliví. Ne-
přesýpají se.

K Modrobílému přistoupil ještě jeden. Větří. Měl v obličejí něco, co
ten menří neměl. Poklekl. Dotýkali se. Pak větří Modrobílý mrňouska
jemně odebral menřímu Modrobílému z náruče. Zvedl ho nad hlavu
a všichni tři začali vydávat zvláštní zvuky.

Později jsem odkaz obrazu pochopila.

Byla to láska. A pokud jí i oni znají, nemohou být tak špatní...

Nevím, proč nám Rada zkušených nepromítá víc takových doku-
mentů. Nad Klenotem létá mnoho mésond, které snímají každodenní
život Modrobílých. Tak je můžeme vzdáleně pozorovat. Ale není to
nic pěkného. Vlastně jsem jenom tenhle jediný film mohla považovat
za poklidný a krásný. Spatřila jsem ho náhodou, než byl oficiálně vy-
mazán z našich dat.

Ten se mě ptal, zda jsem si ho odstranila také ze své zdi. Prý je zavá-
dějící. Zalhala jsem mu, že ano. Ve skutečnosti jsem si ho uložila pod taj-
ným heslem do mésáře. Věřil mi. My, Mésané, totiž větřinou nelžeme.
Já tvořím výjimku. Alespoň myslím...

Jinak nám v síni promítají opravdu děsivé věci. Vojáci se zbraněmi,
zabíjení tvorů, krev (kterou mají v barvě podobné našemu gabru), útra-
py a bolest...

Jako by si Modrobílí libovali v utrpení. Jako by na Klenotu nemilo-
vali život. Na Mésu milujeme život. Oslavujeme život. Chráníme život.
Jsme šťastní. Oni šťastní nejsou. Proto se s nimi nikdo z nás doopravdy
ještě nesetkal. Nechceme je tu! Přesto náš Més navřtěvují. A čím dál
častěji.

2. 2400 n. l. Země (EVROPA) – Marián

Marián je strašně rozzlobený. Měl vyhrát Mars! Tolik se tam těšil! Očekával jedině první cenu! Měl na to. Vždycky byl v běhu jednička. Od malička. Jenomže ta pitomá holka mu vběhla do dráhy. Proč to udělala? Marián ji nenávidí. Musel se jí vyhnout, a ten kratičký okamžik ho stál první místo. Proto vyhrál hubený dlouhán, který kolem něj vždycky na tréninku procházel, jako by byl vzduch. Poletí na vysněný Mars místo něho. A druhá cena? Pitomý Měsíc, na kterém už jednou (ještě jako malé děcko) přistál. Jednalo se o čtyři předražené týdny prázdnin s rodiči, které však na Měsíci samozřejmě trvaly pouhý den. Rodiče si takový druh dovolené mohli dovolit, protože patří k bohatším lidem. Marián měl vždycky všechno. Jenom Mars mu prozatím nechtěl nikdo dopřát. A proč? Protože je prý nebezpečný. Žijí zde netvoři. Jenomže o to právě jde! Marián by je tak moc chtěl vidět na vlastní oči. Bojovat s nimi! Rozmlátit jim jejich zhoubné tlamy, které vás rozervou (i ve skafandrech) na krvavé cucky. Marián se nebojí. Nikdy se nebál. Ničeho! V otcově laboratoři vyvíjeli mnoho rozličných druhů zbraní, ale otec pracoval především neúnavně na jedné speciální. Na trenažérech se ukázala jako účinná a opakovaně použitelná. Proto by ji chtěl Marián na martostigry vyzkoušet i v reálu. Jedna věc je počítačově vyhodnocený výsledek a druhá je stát proti pravé příšeře a skolit ji. Otec toto nechává na vojácích, ale Marián touží být u přímých střetů. Není vědec, je bojovník. Kromě běhání a historie patří zbraně proti martostigrům k jeho třetí vášni. Otec je rád, že se syn o jeho práci tolik zajímá, proto mu občas dovolí vývoj nejsložitějších technologií pozorovat. Martostigři jsou odolní vůči většině dosud známých hmot Země i Marsu. Proto je nutné materiály obou těles kombinovat a experimentovat s nimi. Přesto se však i většina alespoň trošku účinně vyvinutých zbraní dá použít pouze jednorázově, což se fatálně prodraží. I z toho důvodu se na Mars často nelétá. Dostanou se tam jen vyvolení, protože je nutné jezdit s vojenskou ochrankou. Nebo tam mohou být příležitostně vysláni významní vědci jako otec. Dostupnost je však pouze do určitých míst, která jsou proti netvorům Marsu opatřena kordony. Martostigry tam drží vojenská jednotka v klecích. Marián viděl hodně živých vstupů i pozdějších záznamů, jak v nich úděsně neživě „řvou“. Nevypadají

jako zemřtí tygři, přestože díky jejich označení by to někoho nezasvěceného mohlo napadnout. Jsou složeni z nebezpečně oslňujících červených čtverečků a vysílají radioaktivní záření nejvyššího stupně. Když se k nim člověk přiblíží beze zbraně a speciálního obleku (chráněný pouze v marském skafandru), objeví se uprostřed jejich „těl“ smrtelná jiskra. Jedná se o netvorovu tlamu. Martostigr dvojnásobně zvětří svůj objem, část červených čtverečků vystoupí z jeho těla a jiskra vyřle smrtící střelou. A člověk, který si tam v pohodě a zdravý stál, se v okamžiku roztřířtí na marské střepy, které kolem přířery létají v magických kruzích. Martostigr zbytky lidské bytosti a jeho skafandru postupně pohltí. Zmenří se do původní velikosti a červené čtverečky, které mu poletovaly nad „hlavou“, se vrátí do vnitřku jeho „těla“. Martostigři vlastně vůbec nejsou živí z hlediska planety Země. Jsou však živí z marského úhlu pohledu. Speciální obleky na martostigry samozřejmě existují. Ale jsou efektivní pouze v případě, že člověk vlastní také účinnou zbraň. Pokud tomu tak není, jenom oddálí okamžik své smrti. Protože martostigr se prostřednictvím zkázonosných čtverečků nakonec dostane přes všechny ochranné vrstvy. Takže je Mars opravdu strařně moc zákeřný a nebezpečný. Ale právě tahle skutečnost ho tolik láká...

Marián si v pokleku zamračeně zavazuje tkaničky u bot a přemýřlí, jak by se Markétě pomstil. Protože může za to, že se na Mars nepodívá, a dobrodružství padne. Na Měřící není vůbec řádná zábava. Není tam nic. Jenom řutry, hory, krátery, černota Vesmíru, ze kterého září Země, nic jiného, a pak dvě směřná ubohá řtřediska, která si tam lidi vybudovali. A řákladna vědců v Oceánu bouří. Nikde však nenajdete řádné mēřící tvory nebo bytosti, zkrátka nic zajímavého. Jediná zábava je tam plánovaný výlet na nejvyšří horu Mēříce, která má super výřku, a to neuvěřitelných 11 500 metrů. Jenomže je tam lanovka, která vás nudně vyveze až na vrchol, rozhlídnete se, no jo, řutry a prach a kamení a tak, a jedete zase zpátky. Uvnitř řtřediska je to jeřtě mnohem nudněřší a otravněřší. Prohlídka řtěstování rostlin a mēřících pitomých kamenů. Blbě přednářky o expedicích Apollo, což je tak mega dávno a tak trapně obehnané téma prvních dvanácti lidí na Mēřící, že ho znají i batolata ve řkolkách. Marián se zamračí jeřtě víc, pokud je to tedy možné, protože se beztak mračí jako ten nejvěřší mračivec na světě. Ta nemořná

holka totiž zrovna projde kolem něj. Marián chce rychle sbalit batoh a vypadnout z původně prázdné šatny, ve které potřeboval zůstat sám. Protože chtěl skrýt své zklamání, po skončení závodu zmizel na záchod a tam počkal, až ostatní odejdou domů. Jenomže Markéta nevypadala, že by chtěla vypadnout. Zdálo se, že na něho čeká.

Tak to je to poslední, o co by stál.

„Ahoj,“ řekne jakoby nic.

Marián k ní vyše pohled, který by ji měl odhodit na druhou stranu šatny. Ale to je jen jeho zbožné přání. Pohled ji neodhodil, neodradil, prostě nic. Markéta tam stojí dál a rozpačitě se usmívá. Je skoro o hlavu větší než on. To nenávidí. Úplně ho tím rozčiluje. Zkusí se pořádně narovnat, dokonce si nenápadně stoupne na špičky, ale není to nic platné. Markéta je nejvyšší holka z vedlejší třídy, je o rok starší a všechno jí jde. Sporty taky. Loni vyhrála dokonce i literární soutěž. Napsala pitomou povídku o tom, jak by jednou chtěla letět na Měsíc. Už proto ji tak nesnáší. Ale celá škola ji obdivuje.

„Promiň, že jsem ti omylem vběhla do trasy. Je mi to líto,“ tváří se teď, jako by ji ta věc vážně mrzela.

„Je mi to jedno, uхни,“ řekne Marián hrubě a vrazí do ní. „A nepřekážej laskavě!“

„Chtěla jsem ti vysvětlit...“

„Nezájem.“

„Neudělala jsem to schválně. Věř mi.“

„Je mi to fuk,“ řekne chladně Marián.

„Před očima se mi objevilo něco divného,“ nedá se však Markéta.

Vypadá opravdu nešťastně. Svoje dlouhé kaštanové vlasy odfoukne z obličeje, ale není to nic platné, vzápětí jí do očí padají neposlušně dál. Vypadá hezky, pomyslí si na vteřinu Marián a mimoděk se pousměje. Pak si však vzpomene, co mu provedla, a zamračí se o to zlostněji.

„Neumíš si vymyslet něco inteligentnějšího?“ zeptá se nevrle.

„Zní to šíleně, ale najednou se přede mě postavila neskutečná postava. Vypadala jako vytesaná ze skály. Podobala se soše. Po celém těle se jí pohybovala žlutá zářící světýlka ve tvaru hvězdiček. Její obličej byl rozmazaný. Jako by ho někdo chtěl smýt houbou nebo se pokoušel část vygumovat, ale moc se mu to nedařilo. Z hlavy se jí sypal písek a drobné červené kamínky, které dopadaly až na zem. A to samé měla s rukama a nohama. Jako by tam stála socha, která má místo rukou a nohou vodopády z písku. Já vím, že mi nebudeš věřit, ale opravdu jsem ji viděla. Polekala jsem se, a proto uskočila stranou, a tak ti ne-

řtastně vběhla do dráhy. Jinak bys vyhrál. Oldřich by byl druhý, to bylo jasné všem.“

„A co bylo potom?“ překvapil Marián sám sebe, protože ho případ náhle zaujal.

„Pak bytost zmizela,“ pokrčila rameny a odmlčela se.

„Omlouvám se ti,“ špitla do ticha, které se mezi nimi rozprostřelo.

Markétina slova zněla sice bláznivě, ale na druhou stranu mu připadala upřimná. Marián jí téměř uvěřil.

„Jak se vlastně jmenuješ?“ vyhrkla však náhle, zatímco přemýšlel o tom, že asi trpí speciálním druhem schizofrenie.

Lidi reálně vidí určité věci, které neexistují. To není výjimečná nemoc. Dá se velmi úspěšně léčit. Už chtěl vyměknout. A dokonce se odhodlal zamumlat něco na způsob, že je to v pohodě...

Ale její poslední poznámka ho znovu naštvála.

Bodla ho tak, že se tomu sám divil. Káča pitomá! Ona nezná jeho jméno! A Marián je přitom jeden z nejlepších v běhu na celé škole. Není nic jiného než sebestředná, nafoukaná a omezená blbka. Mariána to tak urazilo, že se obrátil k Markétě zády a bez jediného slova odešel. Něco za ním ještě volala. Ale neslyšel ji. Byl hrozně rozzlobený. Víc, než když skončil na druhém místě a ten dlouhej blbec (nikdy by mu v životě neřekl jménem, i když moc dobře ví, jak se jmenuje, Oldřich jeden dementní) se mu šklebil vítězoslavně a posměšně do obličeje. Mnohem víc! Marián byl tak rozzlobený jako ještě nikdy za celých dlouhých čtrnáct let svého života.

A to je co říct, protože Marián se zlobí často.

1. 2400 n. l. Měsíc (TYCHO) – Tifana

Nejdřív jsem nechápala, co se to stalo. Vůbec jsem tomu nerozuměla. Spala jsem. Jako obyčejně se mi o nich zdály sny. Najednou se však něco změnilo. Ocitla jsem se přímo u nich! Na modrobílé planetě. Uprostřed nějaké slavnosti nebo soutěže, to jsem pořádně nerozluštila. Bylo jich tam velmi mnoho. Malí i velcí. Stála jsem před jedním z nich docela blízoučko. Všichni někam běželi. Utíkali jedním směrem. Byla jsem vyděšená. Jeden z nich se na mě řítit. Už jsem se viděla mrtvá. Na poslední chvíli však uskočil, a mně se nic nestalo. Probudila jsem se. Hlasitě jsem se přespávala. Vzpamatovávala jsem se z úleku. Nebyl to sen. Musela jsem se tam nějakým způsobem dostat. Něco mě k nim přeneslo. Nezdáli se mi tak hrozní, jak vyprávěla prababička. Ale přesto jsem se jich polekala. A to jsem si hrdinsky přísahala, že neposlechnu a půjdu se na ně tajně podívat. Navzdory slibu danému matce. Protože je zrovna přesný přesypdlaní. Dnes mají opět přiletět. Rada zkušených vždy určí podle propočtů dat z nejtajnějších měsíčních sond, kdy se objeví. Alespoň tak nám to tvrdí...

V hlavě mi létají myšlenky a spojují se s dojmy zdánlivě snového prožitku.

Prababička o tom přece včera vyprávěla. Ale já jí nevěnovala patřičnou pozornost. Mluvila o Daru, který se v našem rodě už stovky tisíc přesypů dlaní neobjevil. Moc o něm nevím. Jeho pověst je zahalena závojem legend. Vlastně jsem byla téměř přesvědčená, že se jedná o formu pohádky. Ale něco málo si o Daru přece jen pamatuji. Pokud jej vlastněte, dokážete se přenést na určitá místa Vesmíru a porozumět jim. Dar není snadné ze začátku krotit. Vlastně někdo jej neumí ovládat nikdy. Ale také prý existovali Mésané, kteří věděli, jak s Darem naložit a využít jej! Co kdybych k nim patřila? Umím vnímat odlišný prostor a dokážu tam přenést část své bytosti. Nebo možná celou! Že bych opravdu měla Dar? Pokud ano, rozhodla jsem se o tom nikomu nepovědět. Pokuším se to utajit nejen před Radou zkušených, ale i před matkou, otcem a bratry. Jsou dobří, ale ctí pravidla. Já je naopak toužím porušovat. Jsem jiná než ostatní Mésané a zatím jsem nevěděla, v čem tkví má

odlišnost. Teď už to vím. Mám Dar. A pokusím se jej ovládnout tak, aby byl užitečný. Chci jeho prostřednictvím poznat obyvatele modrobílého Klenotu. Protože v tom spatřuji pravý smysl a podstatu svého života. Toužím po nich! Přeji si, abychom se s nimi sprátelili. Aby Mésané vyšli ze svých ulit. Nebojím se. Nenávidím strach. Mésané se někdy bojí. Bojí se i Modrobílí? To zjistím. Možná už dnes!

Pokud mám Dar, mohu být na povrchu mnohem delší dobu i bez ochranného pásu. Dokážu s nimi navázat kontakt v myšlenkách. Třeba se mi pak podaří uskutečnit své sny...

Předtím, než jsem zjistila, že ho vlastním, jsem se chystala jako prababička jednoduše otevřít dveře k povrchu. Padesát kilometrů hluboký tunel s argonovým pásem zdolám zhruba za třicet přesypů dlaní. Je to nebezpečná rychlost plutí, ale dá se zvládnout. Na kratičký okamžik vylezu ven. Ano, onemocním z toho. Ano, budu mít potíže s matkou, otcem a Radou zkušených. Ano, celá komunita se na mě bude dívat jako na tehdy tak mladou a nezdárnou prababičku! Ale střetnu se s jejich očima. Matka mě zná. Ví, že jsem jiná. Proto mě varovala, abych za žádnou cenu nevyšla ven. Marně. Nikdy jsem neměla v úmyslu ji poslechnout. Možná v prapodivných očích Modrobílých něco zahlédnu. Třeba naleznu vlákénko porozumění a započnu první spojení, které naši tak zarytě odmítají. Navážu na kontakt, jehož se zřejmě polekala i prababička...

Nyní znám jiný způsob. Přenesu se tam podobně jako na Klenot. Dokážu to!

Chci být průkopnicí! Jsem ještě mladá, tvrdí. Ano, na něco jsem moc mladá, a na další již mám svůj věk. Třeba na svatbu. Na ženicha. Vybrala ho má rodina a Rada zkušených. Nikdo se mě na nic neptal. Ale já si Thearda odmítám vzít. Nemiluji ho. Ostatní se mi podivují, prý tak romantickou Mésanku ještě neviděli. Láska je přece vzácná. Většinou nás nepotká. Jsme šťastní i bez ní. Láska existuje hlavně v pohádkách a legendách... A také... u nich!

„Tifano!“ vytrhne mě z úvah hlas nejstaršího z mých tří bratrů.

Prudce se otočím. Jako by mě nachytl při něčem zakázaném. A vlastně ano. Přemýšlím pozitivně o těch, o kterých se zásadně přemítá jen v negativech.

„Ano, Tene?“ otočím se na něho, dva mladší bratry, matku a otce, kteří se zastavili v tunelu přede mnou.

„Jdi první,“ vyzve mě Ten mírně a galantně ustoupí, abych mohl projít.

Mlčky ho poslechnu. Ze stropu se dolů začne sypat gralit a já pozorně sleduji, jak se tímto způsobem otevírají dveře do našeho hlavního krytu. Jakmile jsou dokořán, gralit se změní. Jeho struktura je nyní pevná jako skála. Vstoupíme. Na stěnách blikají světélkující body z úlomků svítících meteoritů. Jsou smaragdově zelené s tmavými mapkami regmaglyptů. Otočím se na svou rodinu. Tady se naše cesty rozcházejí.

„Buď opatrná,“ připomene mi otec.

„Nevylézej ani na chvilku,“ radí mému gabru matka. „I povolený limit s opaskem může být zhoubný.“

„Ty se máš,“ povzdychne si nejmladší Tin.

„Taky bych je už teď chtěl vidět,“ souhlasí Tvon.

„Máš smůlu. Seš ještě moc malý,“ šklebí se Tin.

„Ale uvidím je dřív než ty,“ odvěti Tvon s vítězoslavným výrazem.

„Jsem o tisíc přesypů dlaní starší.“

Tin do něho našťavaně kopne, a tím jeho sypací proud zeslábne o polovinu. Bolestí mu zmizí půlka tváře.

„Neovládl ses, co?“ popichuje brášku Tvon, protože ví, jak moc ho kopnutí zabolelo.

Na rozdíl od nejmladšího bratříčka on už své malé zlosti dovede krotit, a neuchýlí se tak k možnému ataku. Každá takováto ztráta přesýpaného gabra bolí. Proto nejsou dospělí Mésané nijak agresivní.

„Nechte toho!“ okřikne je autoritativně otec.

Okamžitě zmlknou. Jsem už netrpělivá. Nemám náladu na jejich hašteření. Přesypu se tedy na rozloučenou a obrátím se vstříc svému osudu. Pluji rychle pryč. Bráškové mávají a vzdalují se mi. Jejich kabinka je ještě společná s rodiči, oddělená pouze měsöhledovým výhledem, kam mají vstup zatím zapovězený. Konečně stojím na místě svého cíle. Jasně zelený meteorit se rozvibruje, zatímco se spřízňuje s gabrem mého těla. Dokud se jeho teplota neshodne s hmotou jednoho z regmaglyptů, nepustí mě dovnitř. Do mého osobního úkrytu, kde mám být v bezpečí schovaná tak dlouho, dokud tady oni budou. Někdy jim to trvá mnoho přesypů dlaní. Jsem v maximální hloubce přežití. Úkrytový tunel je vykopán padesát kilometrů od povrchu Mésu. Dál už není možné se dostat. Naše fyzické schránky ve větší hloubce nefungují a ani gralit tam není možné využívat. Bez něho bychom nemohli přežít ani zde. Místní gralit nám dává to nejnutnější, co potřebujeme k životu. Dokáže se spojit s gabrem, s podstatou našich těl, a tak nás vyživovat. Ledové krystaly z obou zásobáren na pólech se pohybují bazaltovými žilami Mésu až sem, kde se promění ve vodu. Společně s gralitem vznikne směs. A my

ji ve svých úkrytech tvarujeme do homolí a hrudek. Ty nám slouží jako potrava. Nejsou nijak zvlášť dobré. Mají chuť jako čokoláda ze střepeů niklových kuliček, kterou jednou prababička stvořila k Tvonovým narozeninám, a on se kvůli její hrozné chuti nekontrolovaně rozsypal. Zmizel mu tenkrát téměř celý obličej a byl velice dlouho nemocný. Poprvé tak na vlastní gabro okusil, co znamená přestat ovládat své emoce.

Moje oblíbené křemíkové hrudky, smíchané s troškou vápencové pěny a sypané žulovými odřezky, tyto chudé homole nepřipomínají ani zdaleka. „Ale co se dá dělat,“ říkají Mésané, „musíme to vydržet.“ I okolní prostor je tu mnohem řidší. Jsou zde samozřejmě nainstalované argonové bubliny, které mají za úkol udržovat jeho stav v úrovni možného přežití, ale je vám z řídké prostoroviny zle. Bolí vás ruce a nohy. Přesypávají se pomalu a nezdravě, a mnohem trhavěji, což vás převelice vyčerpává. Mésané se však obávají Modrobílých tak moc, že tady dokážou přetrvávat velmi dlouho. Modrobílí blízko vesniček dělníků v kráteru Tycho něco dolují. Hledají a zkoumají. Přijíždějí sem uzavřeni v podivných předmětech z lesklých materiálů. Vylézají ven a kopají rozličně hluboké a široké jámy. Vynášejí z nich obrovská množství hmot. Alespoň tak to vypráví prababička. Ale mně už nestačí její povídačky nebo povolené výjevy získané Radou zkušených z mésond, které doletí až na jejich planetu. Chci je poznat osobně. Usadím se ve své skrýši, protože regmaglypt v meteoritu konečně odsouhlasil mou teplotu a otevřel maličký temný prostor. Meteorit, který mám na čele, slabě osvětluje nejbližší okolí včetně místa s nainstalovaným mésohledem. Gralit se smíchává s vodou. Potřebuji se najíst. Tělo hlásí nedostatek potravy. Začnu tvořit hrudky. Mám nebezpečný plán! A na něj je třeba se pořádně posilnit.

2. 2400 n. l. Země (EVROPA) – Marián

„Mami?“ řekne Marián, když otevře hřbetem ruky dveře malého bytu. „Jsem tady!“

Dveře zády zavře a narovná ruku tak, aby se tričip vypnul. Pořádně se nadechne. Mamka je doma. Čistička vzduchu je nastavená na maximum.

„Ahoj Mariáne,“ odpoví a ani na vteřinku nespustí oči z velké obrazovky, kterou má před sebou. Mihotají se na ní pozoruhodné spletenice čar, obrazců a teček. Pro někoho, jako je Marián, naprosto nečitelná mapa, pro jeho rodičku však neustálý zdroj informací o nových nanvirech, anospavirech, debakteriích a dalších prapodivných nano organismech, které jako lékařka prvního stupně zkoumá a pozoruje.

„Táta ještě nepřišel?“ zeptá se Marián a hodí batoh do kouta svého pokoje.

Mávne rukou, a tričip okamžitě zareaguje. Rozsvítí se světlo a začne hrát Mariánova oblíbená hudba. Skladba, na kterou má náladu.

„Vždyť víš, že má důležitou konferenci,“ řekne mamka a konečně se na Mariána podívá.

„Proboha, co to máš na sobě?“ jakože se zděsí a vzápětí vybuchne smíchy.

Marián se zaraženě podívá na své tenisky. Ví, že jeho rodiče neschvalují tento módní styl.

„Ty tvé směšné tkaničky, a ještě k tomu stále rozvázané, co tím chceš vlastně dokázat, Mariáne? Jaký druh rebelství si od toho, že budeš nosit tuto archaickou obuv (z roku nevím kolikátého v minulosti), slibuješ? Máš pocit, že to je nutné?“

„Prostě se mi líbí,“ řekne Marián našťvaně.

Mamce vůbec nedojde, že se dnes konal jeho nejdůležitější životní závod. A přitom jí to připomínal poslední tři dny každé ráno u snídaně! Na tátovu pitomou konferenci samozřejmě nezapomněla. Měla by se zeptat, proč se tak mračí. Jenomže to by se ho musela ptát pořádkem.

„A stopni tu hudbu, ruší mě v práci,“ houkne od obrazovky a mávne nepřítomně rukou, aby ji vypnula raději sama svým tričipem.

Ale před něčím takovým se Marián našťestí dobře zabezpečil. Ve svém tričipu vytvořil hytrakový protikód, takže matčin zastaralý typ tričipu

nefunguje. Hudba tak řve do prostoru celého bytu vesele dál. Zastavím to jedině, když se zeptá, jestli jsem vyhrál, přesvědčuje sám sebe. Mamka mává rukou a tváří se zmateně.

„Zase mi zlobí, budu muset kontaktovat Centrální evidenci, že potřebuji nový.“

„To bych ti radil,“ podotkne Marián škodolibě. „Máš tričip sto let za opicemi.“

„Ach, co je tohle zase za výraz?“ povzdechne si mamka, nesouhlasně zavrtí hlavou, na moment přejede kriticky pohledem po svém synovi, aby se vzápětí láskyplně obrátila zpět ke svým minimikrobům, které miluje víc než jeho. Alespoň je o tom Marián skálopevně přesvědčený. Mamka s otcem zachraňují všechny možné blbě lidi, ale na něho nemají čas téměř nikdy. Otec ho akceptuje pouze v laboratoři a mamka, když ho kritizuje. I proto chce Marián pryč. Od lidí. Do Vesmíru. Na Mars, kde jich žije trvale opravdu jen hrstka. Ale dá se tam zkoumat a pozorovat hrozně moc různých zajímavých živoneživých tvorů. Nejen martostigry. Ti jsou jen nejznámější a nejvíc nebezpeční. Mars má stovky druhů marboců a marprašenek. Druh marprašenek bleskových MB12/102, které bylo jako jedině možné dovézt z Marsu na Zemi, Mariána úplně okouzлил. Často je pozoroval ve Vesmírné oáze v jejich přirozeném marském prostředí, jak se honí pořád dokola a otevírají přitom své podivné oči a pusy. Připomínaly mu růžové střapaté ocásky, které se neustále mění. Marprašenky dokážou vyrůst na své domovské planetě až do velikosti jednoho metru, v oáze však měly jenom malou nádrž na pár litrů marské hmoty, takže zůstaly docela malé. Ale radostný pocit z nich čísel i tak. Marián se cítil vždycky tak šťastný, když se na ně díval! Přál by si je teď vzít do ruky a kapku si s nimi zablblnout. Chtěl by vidět, jak se zmenšují, když se bojí, a celé zrudnou a začnou prskat maličkaté blesky. A toužil by spatřit, jak se vyhladí jejich kůže, pokud jsou šťastné. A jak se rozjasní azurovými vlnkami, vyjadřují-li veselost. Tuto jejich cennou energii umí lékaři využít. Úspěšně jimi zbavují nemocné deprese a dokážou vyléčit i další psychické nemoci. Myslel na ně ihned, když mu Markéta tvrdila, že viděla uprostřed běžecké dráhy záhadnou postavu. Marprašenky jsou taky jedině, které by dnes Mariána jakžtakž rozveselily. Když nevyhrál první cenu, Markéta si nepamatuje jeho jméno a mamka na závod dočista zapomněla! Měl úplně příšerný den.

Otevřel tričipem ledničku zabudovanou ve stěně a tvářící se jako obraz od světově proslulého malíře Šadána, který stál rodiče miliony kreditových solek. Otec Šadána obdivuje, proto také jeho tvorbu najdete

ve všech malých místnostech. Byt je opravdu perfektně a účelově zařízen, nejmodernější domácí technologie nepřetržitě pracuje na proud energie z marboců, soustava robotických čističů tak odsává veškerou možnou špínu a prach všech deseti pokojů a tří koupelen. Mariánovi rodiče jsou bohatí.

Marián zná mnoho lidí, kteří obývají pouze jedinou mrňavou místnost. Nikde na celé planetě již nenajdete lidi žít ve velkých místnostech. Rozložitě prostory se využívají (jako například Vesmírná oáza) k přechovávání mimozemských tvorů včetně jejich přirozeného prostředí. Další obrovská prostranství je nutné zachovat k pěstování zemské a vesmírné potravy a k provozu rozsáhlých laboratoří. Jiné plochy je potřeba zalesňovat a další jsou určeny k ochraně pomalu hynoucí přírody. Každou vhodnou plochu je nutné využít. Lidí je mnoho a planeta pod jejich tíhou praská. I proto je třeba zabydlovat Mars. A hledat další možné domovy ve známém i vzdáleném Vesmíru. Také z tohoto důvodu se létá občas i na Měsíc. Jenomže tam nebyl nalezen žádný život. Alespoň prozatím. Vědecká základna v Oceánu bouří a výkopový tým blízko kráteru Tycho se navzdory všem faktům stále nevzdávájí. Pátrá se pod jeho povrchem dál. Během těžby cenných rud, které jsou důležité pro výrobu tričipů. Alespoň tak zní jedna z oficiálních verzí Centrální evidence. Ale kdo ví, co tam ve skutečnosti dělají...

Marián si vzdychl. Jako by tíha světa ležela na jeho mladých bedrech.

Nakoukl do ledničky, která však zela žalostnou prázdnotou, a nenabídla tak žádné rozptýlení kručícímu žaludku. Vzal si alespoň probiotický nápoj ze sóji a pšeničné granule, které našel v potravinovém sejfku. Kdyby na nich aspoň byla čokoláda! Jejich rodina si ji přece dovolit může, ale mamka stejně nakoupí jenom jednou měsíčně povolené množství pro chudáky.

Tak kdy se zeptáš, jak dopadl závod, prosí ji Marián v duchu, zatímco do sebe nalévá sladko-slanou tekutinu, která chutná příšerně. Stoupne si za matku, pozoruje ji při práci a vydává hlasité mlaskavé zvuky, aby si ho všimla.

Povede se. Mamka se neochotně otočí, a když zjistí, že se její syn nalévá místo teplého oběda pochybným nápojem a chřoustá suché granule, na okamžik se zatváří provinile. Proto se dnes tak mračí, napadne ji, a na několik minut se převtělí z lékařky prvního stupně do role řádné matky.

„Zlatíčko, objednáám ihned kuchaře.“

Vezme svou kartu kreditových solek a vsune ji do malé čtečky. Program okamžitě reaguje a kontaktuje příslušného pracovníka.

„Za pár minutek ho tu máme,“ uklidní údajně hladového (a tím pádem špatně naladěného) synka a pohladí ho po neposedných světlých vlasech.

Marián ucukne.

„Přijde Zorik, tvůj nejoblíbenější,“ prohlásí mamka a obrátí se zpátky ke své mini laboratoři.

Práce ji opět zcela pohlítí, takže už nevnímá další řvoucí skladbu Mariánovy oblíbené hudební skupiny, kterou si nepřála poslouchat.

Nevzpomněla si, vzdá to konečně Marián a hudbu vypne. Zorik ji nesnáší, a jídlo pak nestojí za nic.

„Proč nejsi v práci?“ zeptá se.

„Protože dnes je v laboratořích povolený limit kolegů (vzhledem k počtu tretaktátových nanvirů ve vzduchu) jenom pět a již si všichni zamluvili termíny,“ pokrčí rameny a nakrabatí čelo.

„Zlobíš se?“

„Ano, protože musím pracovat s minimem dostatečné technologie. A zrovna dnes se mi to skutečně nehodí.“

Marián se chystal zeptat, na čem vlastně v poslední době tak neúnavně dělá, ale tričip se rozsvítil červeně a jeho paprsek ukázal na stěně známý obličej. Alarm zapípal.

Zorik stál přede dveřmi.

1. 2400 n. l. Měsíc (TYCHO) – Tifana

Ve skrýši bylo chladno a teskno. Tifana spotřebovala všechny gralitové hrudky a nová substance zatím nevznikla. Neměla hlad, jenom potřebovala tvořit. Nečinnost těchto úkrytů nenáviděla ze všeho nejvíc. Nové krystalky ledu však ještě nestačily řádně roztát, a tudíž k ní zatím nedoputovaly. Dívala se celou tu dobu nahoru. Nejdokonalejší měsíční poušť. Nahoře nebylo nic. Všechno zajímavé měli doma v Aitkenu v hloubce deseti kilometrů. Na povrch téměř nechodili, ale během určitého počtu přesypů dlaní bylo nutné vyplout ven z tunelů a s pomocí ochranných argonových opasek načerpat energii z měsíční bouře a „Větru“. To Tifana milovala. Stála na povrchu Mésu, nad hlavou černou oblohu, zářící modrobílý Klenot, a nechávala se prodchnout jiskrami tajemné hmoty. Zuřícím „Větrem“, který vlál nad hlavou a způsoboval, že se jí na zlomek přesypu dlaní zastavilo přesypávání. Znehybněla. Její podstata se zastavila. Nasávala atmosféru Mésu a vychutnávala si svou celistvost. V těch zázračných chvilkách zažívala neuvěřitelně silný opojný pocit štěstí. A ostatní Mésané zrovna tak. Bohužel jejich fyzická schránka nevydržela nahoře dlouho. Pokud bouře přestala, regolit Mésu se stal nepřátelským. A jeho stálí obyvatelé byli vypovězeni zpět do svých tunelových městeček, jeskyní a dalších podzemních prostranství.

„A co by se stalo, kdybych tam zůstala v čase mezi bouřemi?“ zeptala se Tifana jednou otce. „A bez argonového pásu?“

Její nejmladší bratr Tin se zachvěl. Prostřední Tvon zpozorněl. Nejstaršímu Tenovi se v panice rozplynul celý obličej a matka pro jistotu zmizela celá. Jenom otec zůstal klidný, jeho ruce a nohy se sypaly stále stejným tempem, obličej měl výrazný a tvrdý, nedalo se z něho číst, jeho emoční gabro zůstávalo skryté. Mlčel. Trvalo dlouho, než odpověděl.

„Nejsi na takovou hrůzu ještě připravena, Tifano,“ řekl nakonec. „A tvoji mladší bratři už teprve ne.“

Matka se vrátila zpátky a Tenův obličej váhavě a pomalu také. Tin s Tvonem se tvářili zklamaně. Těšili se na dobrodružné vyprávění. Tifanu však jejich reakce polekaly. Nikdy už nenašla odvahu se zeptat podruhé. Nikdy. Ani prababičky ne. Jsou věci, na které se Mésané neptají.

Tifana se v myšlenkách tak zatoulala, že přestala na moment úpěnlivě zírat do měsohledu. Rychle do něj znovu nakoukla, krajina však zůstávala nadále nezměněná. Nikde se nevyskytovalo vůbec nic zajímavého.

Už se chtěla zklamaně odvrátit..., když vtom... je v dále spatřila. Čtyři lesklé mechanismy, kterými sem přijížděli, se pohybovaly mnohem rychleji, než jak si Tifana představovala. Fascinovaně hleděla na obrovská monstra, která svými pásy v regolitu Mésu zanechávala hluboké rýhy. Zůstanou tam až do jejich dalšího přiletu, kdy vytvoří stopy nové, které ty předchozí překryjí. Nebo pokud nepadne z oblohy větší střep. Ale to se stává jen velice zřídka a pouze v období povrchových blátivých tříští.

Tifana zírala s úžasem do měsohledu. Byli už docela blízko. Nakonec se ocitli u svého cíle, který měli z předchozích výprav označený podivnými malými předměty. Zastavili se. Monstra otevřela otvory. Modrobílí vylezli opatrně ven. Byli takoví, jak si je představovala, a přece nebyli. Tifana vždy dumala nad tím, proč je prababička popisovala vždy jako nestvůry, ale nyní si uvědomila, že to, co Rojana považovala za kůži, byl vlastně jejich ochranný kryt. Něco na způsob argonových opasek. Tifana dokázala samostatně uvažovat. Ačkoli Rada zkušených to viděla nerada. V síni komunity jim promítali jen určité obrazy ze života na Klenotu. Nikdy předtím však neměla možnost spatřit obyvatele Klenotu, kteří přilétají sem k nim.

Modrobílí mezitím začali vynášet z pojízdných strojů náčiní, se kterým pracovali. Směšně pomalu a neohrabaně se pohybovali kolem jam, které po nich zůstaly z poslední návštěvy. Něco měřili, přinášeli a odnášeli, vylézali ze svých pohyblivých předmětů a zase tam vcházeli. Tifana pohlédla na argonový pás, který ležel v malém výklenku v horní části jejího úkrytu. Dokázal na určitý počet přesypů dlaní nadlehčit Mésany na regolitu. Nikdo však netušil, jak dlouho mu jeho ochrana vydrží, protože byla u každého Mésana naprosto odlišná. Proto si málokdo troufl vyjít na povrch mimo čas méské bouře a „Větru“. Argonové pásy chtěla Rada zkušených dokonce z hloubkových úkrytů v kráteru Tycho jednu dobu odstranit. To aby Mésany zbytečně nepokoušely vydávat se na smrtící regolit. Jejich návrh však naštěstí neprošel. Mésané se postavili překvapivě tvrdě na odpor. Z jednoho prostého důvodu. Uvnitř Mésu občas docházelo k nepředvídatelným výbuchům. Způsobovaly je většinou blátivé tříště. Při nich mohl být kryt částečně zasypán, a argonové bubliny tak poškozeny. Argonový pás pak dokázal Mésanům zachránit život. Samozřejmě ne všem, protože někdo v něm nevydržel ani tři přesypání dlaní, a za tak kratičký čas nebylo možné kryty obnovit

a zasypané Mésany vysvobodit. K této tragédii nedocházelo často, ale její hrozba strašila Mésany z poklidných snů. Proto se vzepřeli. A Rada zkušených musela vzít svůj návrh zpět. Protentokrát...

Tifana se soustředila. Snažila se usilovně myslet jen na jednu jedinou věc. Měla v plánu se teleportačně objevit přímo před nimi. Jelikož má Dar, argonový opasek k tomu nepotřebuje. Zavřela oči. Ale nic se nestalo.

Stále seděla na místě ve svém krytu a nepřemístila se absolutně nikam! Teleportace nějak nezafungovala.

Neuměla použít Dar, ačkoli si to usilovně přála. Dostala se samovolně na prapodivné místo Klenotu, které bylo vzdáleno 386 000 kilometrů, ale přemístit se pouhých několik desítek kilometrů na povrch Mésu nedokázala.

Selhala.

Zesmutněla a její gabro vybledlo. Hvězdy po celém těle pomalu pohasly.

Modrobílí mezitím absolutně nedbali jejího trápení a neúnavně dál pracovali. Pozorovala je zachmuřeně mésohledem. Nebylo to však vůbec dobrodružné. Obrazy v síni komunity byly sice děsuplné, ale mnohem zajímavější. Zklamání zpomalilo veškeré její přesypy. Ach ne, zůstane zde trčet, dokud Modrobílí neodjedou!

Tolik se těšila! Jenomže se zmýlila. Ne, nebyl to ve skutečnosti vzácný Dar, co ji přeneslo na cizí zázračnou planetu. Kdepak. Pouze živý sen. Nemá žádný Dar. Je absolutně nezajímavá jako všichni ostatní z jejího rodu. Kromě prababičky.

Neseznámí se s nimi... Nikdy!

Propadala pomalu, ale jistě určitému druhu zoufalství, když jí náhle hlavou bleskla myšlenka. Ano, to by vlastně šlo. Proč ne? Pokud nevládní Dar, může přece zariskovat podle svého předchozího záměru, který uhodla matka, když ji varovala, aby ven nevyšla za žádných okolností. Ve víru myšlenek na svůj Dar na prvotně chystaný plán takřka zapomněla.

Protože se tedy neprojevila teleportační schopnost Daru, bude obvyklá ploucí cesta na povrch trvat déle a stane se vyčerpávající. Ale Tifana byla odhodlaná to zkusit. Je rychlejší než ostatní Mésané. V tunelech se přece vždy pohybovala obrovskou rychlostí. Dokáže to! Musí to stihnout, než jí vzácní Modrobílí zase zmizí pryč! Pohlédla na horní

poliřku v krytu, kde byl umístěn pro pŕípad nouze argonový opasek. S ním to pŕjde!

Vlastně na něm nebylo nic výjimečného. Pŕipomínal malou těžkou obruč. Byl však oproti zdání lehounký a vzdušný, naplněný argonovým plynem. Jeho použití bylo jednoduché.

Tifana si rychle v hlavě přehrála, jak ho má umístit kolem těla, aby způsobil nezbytné nadlehčení gabrových zrněk, a ocitla se tak v bezpečí těsně nad zhoubným regolitem. Přestala váhat a konečně se po něm natáhla. Avšak sotva si jej připnula, její přesýpací ruce se zastavily. Než si stačila cokoli uvědomit, kryt se zahalil do popelavě šedého dýmu.

Zmalátněla.

Ach, to je zvláštní pocit, stačila si ještě pomyslet, a upadla do nicoty.

2. 2400 n. l. Země (EVROPA) – Marián

„Tak co si dnes dáme, mladý pane?“ zeptá se Zorik s úsměvem.

„Toho, mladého pána si odpustť,“ zavrčí Marián.

Zorik si nevšímá jeho zachmuřeného kukuče (Marián je takový vždy) a lehce propluje do miniaturní kuchyňky. Vytáhne ze stříbrně se tvářícího kufříku robotické náčiní na přípravu jídel. Marián zevluje poblíž a všude se plete. Zorikovi to nevadí. Naopak. Rád si s podivným mladíkem povídá. Má zajímavé názory na vesmírný výzkum, je ambiciózní, výborný v historii, matematice a sportu. Zorikovi se líbí. Z kuchyňky se začíná linout vůně lilkového ragú s opečenými říčními řasami.

„Mami, jídlo je na stole!“ zavolá Marián a usedne ke stolu. „Nedáš si s námi, Zoriku?“

„Mám ještě tři domácí večeře a jeden V.I.P. večírek. Nestíhám, mladý muži. Snad příště,“ zavrčí hlavou a rozčuchá Mariánovi už beztak rozčepýřené vlasy.

Marián to nesnáší. Proč se mu každý hrabe v hlavě? Je snad malé děcko? A kde je máma?

„Tak mami,“ houkne ještě jednou směrem k matčině laboratoři.

„Ano, už jdu,“ ozve se konečně rodička a vzápětí se objeví v jídelničce.

„Děkujeme, Zoriku,“ řekne a výtečnému kuchaři zaplatí tisíc kreditových solek.

Zorik se mírně ukloní a s úsměvem opustí byt.

Večeře probíhá mlčky. Matka je v myšlenkách u svých nanvirů. Ani neví, co vkládá do úst. Marián se hltavě nacpává a snaží se přijít na nějaké téma, které by ji přivedlo k dnešnímu závodu. Nedokáže si připustit, že by si nakonec přece jenom nevzpomněla.

„Co táta?“ vysouká ze sebe. „Čeho se vlastně týká dnešní konference?“

„Marsu,“ odpoví nepřítomně mamka.

„Nové zbraně na martostigry?“ zpozorní Marián a v hloubi duše se zaraďuje.

Otcův výzkum ho nesmírně zajímá.

„Nemáš v mozku nic jiného než zabíjení,“ vyčte mu matka ne-spravedlivě.

Marián se urazí. Přemýšlí o vhodné odpovědi. Chce mamku ranit. Ale než si rozmyslí větu, která by ji bodla ze všeho nejvíc, na obrazovce zdi

jidelny se objeví známý obličeř. Tričipy zčervenají a alarm se rozpípá. Otec! Marián mu vyběhne naproti.

„Tati! Tak co? Jak to dopadlo? Poletíš na Mars? Dovolí ti vyzkoušet naši MS15tku?“

Otec však vypadá zdrceně a vyčerpaně. Jenom zavrtí hlavou, vypne tričip a alarm zmlkne.

„Pojď se najíst,“ vyzve ho bez jediného slova přivítání jeho žena.

Otec odběhne do koupelny, kde si vyčistí ruce ultrazvukovým proudem z čidla, zabudovaným ve stěně. Poprosí o sklenici vody.

„Nemám hlad, Marto,“ zamítne gestem nálož lilkového ragú.

Marián ví, že toto jídlo patří k otcovým nejméně oblíbeným. Na rozdíl od zbytku rodiny má rád maso.

„Tak vyprávěj, co se stalo,“ řekne Marián. „Vypadáš hrozně, tati.“

„Mariáne, nech tatínka na pokoji,“ ozve se matka hněvivě. „Najez se a jdi si projít zítřeřší výuku.“

„Mami, začínají prázdniny,“ ohradí se její syn. „Ty si nikdy nedokážeš zapamatovat jejich čas, co?“

„Mám tolik práce! Jak se opovažuješ mě kritizovat?!“

„To se tedy opovažuju!“

„Mariáne, nebuď drzý!“

„Myslím, že bych chtěl jinou matku! Ne tak nemožnou, jako seř ty!!!“

Tak, a řekl to!

Ticho, jaké nastalo, bylo hroživé.

Marta Patricová se celá schoulila, zmenřila a nakrabilta bradu, jako by se chystala rozbřečet. Náhle působila zranitelně. Marián by chtěl vzít svá příkrá slova zpět. Matka mu připomínala malou holčičku ze starodávných filmů, které vzali plyšového medvídko a utrhli mu knoflíkové oko.

Náhle si vzpomněl na scénu, kterou si kdysi občas přehrával na tričipu. Mára a táta (tehdy si nechal narůst dlouhé vousy a směřný knír) a on jako mimino v jejich náruči. Táta s ním dovádí, vyhazuje ho nad hlavu, a on nadřeně výská. Všichni tři se smějí. Maminka se šťastně usmívá a z očí jí sálá světlo.

Marián obraz rychle vymaže z mysli. Nechce myslet na hezké věci. Je rozzlobený na oba rodiče a na celý svět, který mu strašně křivdí.

„Mariáne, okamžitě se matce omluviř,“ řekne otec tiše, z jeho hlasu však vyzařuje autorita.

„Ani mě nenapadne,“ vyhrkne Marián a sám je překvapený svou zarputilostí.

Vždyť ještě před chvílí chtěl mamku obejmout a ujistit ji, že to tak nemyslel.

„Nech ho, Dome,“ řekne teď unaveně a rukama si podepře čelo, jako by ji šíleně rozbolela hlava.

Podívá se na Mariána utrápenýma očima a odejde bez dalších slov z místnosti.

Otec se synem osaměli.

„Nevzpomněla si na závod,“ řekne konečně Marián. „Tati, ona na to zapomněla! Na největší událost roku. Věděla, jak moc chci na Mars. Mohl jsem vyhrát. Byl jsem skoro první. Jenomže pak...“ Marián se odmlčí.

Náhle se mu nechce vyprávět o Markětě a její podivné vizi.

Otec vyčkává. Zná svého syna víc než jeho žena. Poznává sám sebe v jeho věku. Také je dnes zklamaný. Dominik Patric, skvělý odborník a vědec, jeden z nejúžasnějších mozků celého světa, neprosadil mimo jiné nový typ zbraně. MS15 byla opět zamítnuta jako nevyhovující. A byly odloženy na neurčito i další výzkumy, na které tolik spoléhal. Vložil do nich mnoho energie a času. Místo toho ho CE nutí provádět věci, které dělat nechce! A úplně nejvíc ho ničí, že se nemůže s tímto hlubokým trápením nikomu z rodiny nebo přátel svěřit. Jen úzká skupina lidí, která pravidelně odlétá na Měsíc s povolením CE, je v určitých věcech zainteresována. Vzdychl si. Dominik chápe a rozumí svému synovi a své ženě. Marta je uznávaná lékařka, ale s lidskou hloupostí bojovat nedokáže. Tretaktátové nanviry neohrožují bezprostředně život. Alespoň ne v takovém množství, které CE označuje jako nebezpečné. Její výzkum to jasně ukazuje. Ale omezení z Centrální evidence jej ignorují. Baví je držet lidi ve strachu. Líbí se jim jejich šikana. Rádi je omezují. Dominik Patric je zoufalý. Cítí se bezmocný. A má pocit, že naprosto selhal i jako rodič.

Zapomněl na synův závod. Stejně jako Marta. Nemůže si odpustit.

„Moc mě to mrzí,“ řekne ještě tišeji než předtím.

Z jeho hlasu číší hluboký smutek.

Marián najednou neví, kam s očima.

„Vždyť je to jedno,“ mávne rukou a konečně se usměje.

Je to spíš takový škleb, ale na Mariána obrovský výkon.

„Poletím aspoň na Měsíc, tati,“ řekne a teď už se doopravdy usmívá.
„Na celé prázdniny. Vyhrál jsem druhé místo.“

1. 2400 n. l. Měsíc (TYCHO) – Tifana

Ocitla jsem se přímo před jedním z nich. Stála jsem a civěla mu do tváře. Viděla ho naprosto zblízka. Měl kulatou helmu a za průzorem byly vidět jeho pronikavě modré, divné oči. Těma mě chvíli překvapeně pozoroval. Něco řekl. Nerozuměla jsem mu. Ale zřejmě volal své kolegy, protože přestali hloubit jámy a seskupili se kolem něho. Modrooký na mě ukázal. Ostatní se začali rozhlížet. Vrtěli svými zakrytými hlavami ze strany na stranu a zjevně nemohli přijít na to, co jejich kamaráda znepokojilo. Byla jsem zvědavá, co přijde dál. Sledovala jsem, jak hladce a pravidelně se moje ruce i nohy přesypávají. Cítila jsem se úžasně. Přesýpala jsem se dokonce ještě lépe než v tunelech. Užívala jsem si obrovský prostor kolem sebe a všechno ve mně zpívalo štěstím. Neuvažovala jsem nad ničím jiným, než že stojím před skupinkou Modrobílých, žiju a přesýpám se. Mohu zde tedy zůstat neomezený počet přesypů dlaní. Musím mít tudíž Dar! Jiné vysvětlení není. Pozoruju černou oblohu s Klenotem trůnícím na nebi a plním si svůj životní sen...

Modrobílí se nechovali nepřátelsky. Obestoupili mě, přecházeli sem a tam, všelijak kroutili svými končetinami, ale nijak moc zvláštní jsem jim nepřipadala. Po chvílce mi však došlo, že mě nevidí. Kromě toho jednoho modrookého. Připadalo mi, že ho ostatní chlácholí. Nevím, jak dlouho bych tak stála a kochala se úplně novým zážitkem, kdyby mě náhle něco neudeřilo. Bylo to neviditelné a nebolestivé. Avšak rozhodně bych to nazvala jakýmsi druhem ataku do mé hlavy. Nejdřív jsem absolutně nechápala, co se děje. Pak se situace zopakovala. Něco mlhavého se dralo dovnitř mých myšlenkových pochodů. Tento zcela jedinečný pocit mě postupně celou pohltil. Náhle jsem nebyla pouze já, Tifana, ale také někdo dočista jiný. Nebyl to však žádný z mých bratrů, ani otec a matka, nebo dokonce člen Rady zkušených. Nakonec jsem si v myšlenkách prověřila i svého snoubence Thearda. Ne! Nikdo z nich to být nemohl. Nebyla jsem totiž Mésanka. Převtělila jsem se do něho. Ocitla jsem se v mysli Modrobílého, který jediný ze všech mě zřejmě dokázal spatřit. Můj zážitek byl podobný tomu prvnímu, a přece byl v mnoha ohledech rozdílný. Tam jsem taky souzněla. V jednom jediném okamžiku jsem cosi navázala, a vzápětí na dojem zapomněla. Až teď si má paměť vyžádala zpětně ten první pocit z kratičké návštěvy Klenotu. Všich-

ni kolem mě někam běželi, ale neviděli mě. Jenom ten jeden Modrobílý, který mi uskočil z cesty, protože se zjevně polekal, že bych ho mohla nějakým způsobem ohrozit. Tam jsem ucítila nějaká slova, která nebyla slovy Mésanů. Ano, teprve nyní jsem si vzpomněla, co mi Modrobílý, který mě jediný ze všech na tom místě spatřil, sděloval. „Kdo jsi?“ ptal se. „Proč tě vidím? Jak zvláště vypadáš... Odkud jsi přišla nebo přišel?“ Všechny tyto otázky probíhaly mezi námi dvěma, bytostmi z tak odlišných světů, nemohla jsem znát jazykové dorozumívání Modrobílých, ale přesto jsem věděla, co bezhlasně říká. Tenkrát jsem mlčela a nereagovala na otázky, které mi byly položeny. Pak všechno zmizelo, a já se probudila. Nebo jsem si alespoň myslela, že to byl spánek. Potom jsem na toto telepatické spojení úplně zapomněla...

Ale protože jsem už nyní dokázala rozlišit rozdíl mezi snem, realitou a Darem, uvědomila jsem si, že jsem se na Klenotu dokázala vcítit do pocitu Modrobílého, který ke mně vyslal své myšlenky. Teď to bylo stejné. Útočily na mě podobné otázky tohoto Modrobílého. Cítila jsem jeho zmatenost. Mé přesypy zůstávaly klidné. „Jsem Tifana, dcera Mésu,“ odpověděla jsem. Přikývl. Jako by náhle vše pochopil. Kladl mi další dotazy, ale nebyla jsem si jistá, jaké ode mě očekává odpovědi. Nerozuměla jsem způsobu jeho uvažování. Bylo to navíc moc rychlé.

Ostatní s ním brzy ztratili trpělivost a vrátili se ke své práci.

„Oni mě také vidí?“ ptala jsem se. „Jako ty?“

Můj spojenec však zavrtěl hlavou v helmě z jedné strany na druhou. Něco ve mně blýsklo. Pochopila jsem, že gesto znamená negativní odpověď. Jeho spolupracovníci také tak pohybovali hlavami a tvářili se neuchopitelně. Nespátřili mě. Jejich spojení nebylo v souladu s mým. Netuším, proč tomu tak bylo, ale určitě se při nejbližší příležitosti prababičky zeptám...

Opájela jsem se novým dobrodružným pocitem a netrápila se tím, jak se dostanu zpátky do úkrytu. Můj Modrobílý mě však náhle vyzval, abych ho následovala. Ten pokyn mě probudil z transu. „Musím se vrátit,“ sdělila jsem mu. Pohnul hlavou dolů. Toto gesto znamenalo pozitivní odpověď. Věděla jsem, že vzal mou myšlenku na vědomí. Akceptoval ji v souhlasném duchu.

„Ale přijdeš znovu?“ ujišťoval se. Udělala jsem stejný pohyb hlavou jako on. Pochopil, že to znamená moje „ano“. Otočila jsem se k němu zády s tím, že teď už musím doopravdy odejít.

A Dar mě kupodivu poslechl...

Zmalátněla jsem. Vřechno kolem mě se zahalilo do již známé mlhy. Trvalo to velice krátce. Pak se okolí opět vrátilo do reality, a já se ocitla zpátky ve svém osobním krytu. Rychle jsem vykoukla ven mėsohledem. Můj Modrobílý se zmateně rozhlížel kolem sebe, očividně mu dělalo starost, kam jsem tak náhle zmizela. Chvíli postával na místě, než se vydal tam, kde jsem ještě před krátkým přesypem dlaní pobývala. Zkoumal to místo a hledal mé stopy. Udiveně a nevěřičně si plochu mého nedávno pobytu prohlížel. Věděla jsem, že já na rozdíl od nich žádné stopy nezanechávám. Vrtěl stále dokola hlavou. Už jsem chápala, co tento jeho pohyb znamenal. Nerozuměl tomu. Po nějaké době přestal místo našeho setkání zkoumat a váhavě se vrátil ke své předchozí činnosti. Něco se svými druhy probíral. Připadalo mi, že ho o něčem přesvědčují. Můj Modrobílý nakonec kývl a nasedl do pojízdného předmětu. Ostatní zůstali. Pracovali ještě velmi dlouhou dobu. Pozorovala jsem je mėsohledem. Nakonec jsem vyčerpáním usnula. Probudilo mě až signální světlo mého meteoritu na čele. Svítilo červeně. To mohlo znamenat jediné: Modrobílí odtud odešli a je možné se vrátit domů.

2. 2400 n. l. Země (EVROPA) – Marián

Mamka za mnou večer přišla. Popřála mi dobrou noc a omluvila se, že zapoměla na můj důležitý závod. Gratulovala mi ke druhému místu a řekla, že si vezme volno, aby mi pomohla s balením a přípravou na cestu. Dlouho jsme si pak povídali. Nemohl jsem usnout. Proti své vůli jsem se začal těšit. Třeba i na Měsíci můžete něco zažít...

Asi se ptáte, jestli si mamka nakonec vzpomněla sama, nebo jestli jí to po našem incidentu prozradil otec. Zklamal vás, protože to nevím. Neptal jsem se. Důležité bylo, že se nakonec všechno vyjasnilo a že ji předchází scéna mrzela. Rozhodl jsem se, že mi to stačí a nebudu ji soudit. Víím, že to má těžké a že nenávidí CE. Myslím, že my všichni tady ji nenávidíme. Centrální evidence (občas si pro sebe dodávám: elity) nám ničí život. Ale všichni ji nenávidíme mlčky. Nikdo neprotestuje! Nemělo by to žádný efekt. Je moc silná. Jako chobotnice do všeho strká svá nechutná chapadla. Proto jsem vlastně nakonec rád, že vypadnu alespoň na ten Měsíc. Už večer jsem si sbalil nejdůležitější věci. Zítřa a pozítří strávím celé hodiny v navykačím středisku. Pokud jste v navykačce ještě nikdy nebyli, možná vás napoprvé vyděsí. Já tam byl jednou s otcem. Vypadá to tu jako v nějakém vězení, řízeném umělou inteligencí. Odeberou vám tričip. Musíte projít všemi rentgeny, bezpečnostními čidly, schránkami, kontrolami zdravotního fyzického a psychického stavu... Nikde nejsou žádní lidé. Všechno mají na starosti roboti z CE. Říkám jim roboti, abych je zesměšnil. Oficiálně je CE nazývá monitorovanými organizátory umělé inteligence nejvyššího stupně. Tihle humanoidi jsou prý naprosto neorganického původu. Alespoň to tvrdí CE. Ale někteří z lidí si myslí, že vznikli procesem působeným kombinací nepřirodních materiálů a organických hmot, který se tají. Lidem se vůbec hodně věcí neříká. Jsem proto rád, že odtud na čas zmizím. Mrzí mě, že nemůžu bojovat proti martostigrům a že tátovi novou zbraň neschválili. Otec mi ale slíbil, že příští prázdniny něco vymyslíme. Budeme svůj plán dostat se na Mars prosazovat všemi možnými prostředky. A já mu věřím. Otec se tvářil velice tajemně, když mi to sděloval. Jako by v tom bylo ještě něco jiného, mnohem důležitějšího. Ale byl jsem už příliš unavený, než abych o tom nějak podrobněji hloubal. Naši a já jsme byli na stejné lodi. Už jsem neměl vztek ani